

štirimi stenami, ampak svoje moči in svoje znanje je posvečeval tudi zunaj šole ljudstvu v korist. Bil je tudi izvrsten, večš kmetovalec, ki je bil kot tak svojim sosedom daleč naokrog najlepši zgled umnega gospodarja. Zato se bo poznalo do konca dni v kraju njegovega delovanja, da je tamkaj učil in vzgajal nepozabni Vekoslav Strmšek.

Našemu listu je bil najboljši prijatelj in najzvestejši podpornik. Širil in priporočal je naš list ter mu pridobival novih naročnikov, kjer je le mogel. Tudi sam je časih prijel za pero ter napisal kaj lepega za „Zvonček“. Kjer vidite v prejšnjih letnikih zapisani črki V. S., znajte, da je to napisala Strmškova spretna roka. Obljubljal nam je vedno izdatnejšo podporo, a dohitela ga je smrt, ko je stal v najlepši moški dobi — star 44 let — in ko bi spričo svojih izrednih zmožnosti in svoje neumorne delavnosti lahko še mnogo koristil domovini in človeštvu.

Tebi, ljuba mladina, bodi Strmšek zgled deloljubnosti, značajnosti in rodoljubja. Takemu možu bodi tudi v „Zvončku“ ohranjen neminljiv spomin!



Solze.

*Plava, plava ladjica
črez morjé zeleno;
plava v kraje, kjer zlato
sveti se rumeno . . .*

*Tam na bregu pa možjé
žalostno stojijo;
deca mila in žené
se kraj njih solzijo.*

*Rezek žvižg . . . in oče gre . . .
Deca, mati plaka;
kar nazaj bi k svojcem šel —
pa naprej koraka . . .*

*A takrat pa mu v očeh
nekaj zablesti se,
vredno čistega zlata,
ki vse zanj poti se.*

*Toda svetu ni nič mar
grenkih solz berača . . .
Za pregrenke te solzé
z delom sam se plača!*

Borisov.

